

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: **I. R. Š.**, bytom S. 6, M. proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Košiciach, Krajský dopravný inšpektorát**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p. KRP-34-1/DI-1-2007 zo dňa 7. marca 2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/42/2007-34 zo dňa 13. mája 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/42/2007-34 zo dňa 13. mája 2009 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č.p. KRP-34-1/DI-1-2007 zo dňa 7. marca 2007, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach č. ORP-648/DI-M-2006 zo dňa 27. novembra 2006, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za ktorý mu bola uložená pokuta vo výške 2000 Sk a povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 500 Sk. V dôvodoch rozsudku krajský súd konštatoval, že v priestupkovom konaní bolo spáchanie priestupku žalobcovi jednoznačne preukázané, čo síce namietal žalobca, ktorý však na preukázanie svojich tvrdení žiadne dôkazy nepredložil. Obrana žalobcu sa javila krajskému súdu ako neopodstatnená, pričom spáchanie priestupku bolo preukázané dôkazmi vykonanými v správnom konaní, v ktorom bol dostatočne zistený skutkový stav a na jeho základe vyvodený aj správny právny záver, s ktorým sa súd stotožnil. Pokiaľ išlo o doplnenie dokazovania navrhnutého žalobcom, aby bola predložená fotodokumentácia z predmetného dňa v súvislosti s meraním rýchlosti v danom úseku, tak správny orgán správne podľa súdu vykonanie tohto dôkazu odmietol s tým, že v danom úseku sa merala rýchlosť vozidiel, avšak snímok vozidla sa vyhotovoval iba v prípade ak vozidlo v meranom úseku prekročilo rýchlosť.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom uviedol, že napáda rozsudok z dôvodov, že nebol spoľahlivo a správne zistený stav veci v zmysle § 3 ods. 4 zákona č. 71/1967 Zb. a že uloženie maximálnej pokuty je nesprávne a odporuje ustanoveniu § 3 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. a preto navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie za účelom doplnenia dokazovania a zároveň žiadal priznať trovy konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K nepredloženiu fotodokumentácie uviedol, že táto sa vykonáva v prípade merania rýchlosti len u vozidiel, ktoré prekročili povolenú rýchlosť. Ďalej uviedol, že sa pridrižiava svojho stanoviska z 7. marca 2007, ako aj na stanovisku k žalobe z 26. júna 2007 a že spáchanie priestupku bolo žalobcovi riadne preukázané rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ustanovení § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. marca 2010 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Predmetom súdneho preskúmvacieho konania je preskúvanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach, Okresného dopravného inšpektorátu Michalovciach č.p. ORP-648/DI-M-2006 zo dňa 27. novembra 2006. Týmto rozhodnutím bol žalobca uznaný vinným z priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorý spáchal na tom skutkovom základe, že dňa 25. októbra 2006 o 11,45 hod. jazdil na osobnom motorovom vozidle D. N. ev. č. M. po ceste I/18 Petrovce nad Laborcom v smere na Michalovce, kde bol predpísaným spôsobom zastavený hliadkou policajného zboru. Žalobca počas jazdy nemal zapnuté bezpečnostné pásy a vozidlo viedol bez ustanoveného osvetlenia. Týmto svojim konaním porušil žalobca povinnosť uvedenú v § 5 ods. 3 a § 30 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, za čo mu bola uložená sankcia vo výške 2000 Sk a povinnosť nahradiť trovy konania vo výške 500 Sk.

Medzi účastníkmi konania bolo sporné, že či žalobca spáchal priestupok tak, ako bolo zistené prvostupňovým správnym orgánom a či bol žalovaný povinný doplniť dokazovanie predložením fotodokumentácie, ktorá by preukazovala spáchanie dopravného priestupku, že nebol pripútaný bezpečnostným pásom a že nemal rozsvietené predpísané svetlá.

Podľa § 5 ods. 3 veta prvá zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách. osoba sediaci na sedadle vozidla povinne vybavenom bezpečnostným pásom je povinná byť počas jazdy týmto pásom riadne pripútaná.

Podľa § 30 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z.z. o premávke na pozemných komunikáciách idúce vozidlo musí mať za zníženej viditeľnosti a v čase od 15. októbra do 15. marca počas celého dňa rozsvietené ustanovené osvetlenie. Vodič nesmie jazdiť s obrysovými svetlami, ak nemá súčasne rozsvietené stretávacie svetlá alebo diaľkové svetlá, alebo predné svetlá do hmly, ak je nimi vozidlo vybavené. Činná plocha svetiel nesmie byť zakrytá alebo nadmerne znečistená s výnimkou svetiel, ktoré nie sú predpísané.

Podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch priestupku sa dopustí ten, kto iným konaním, než ako je uvedené v písmenách a/ až h/, poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky.

Podľa § 22 ods. 2 a 3 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch za priestupok podľa odseku 1 písm. k/ možno uložiť pokutu do 2000 Sk, za priestupok podľa odseku 1 písm. c/ a d/ možno uložiť pokutu do 5000 Sk a zákaz činnosti do 6 mesiacov, za priestupok podľa odseku 1 písm. a/, b/ a l/ možno uložiť pokutu do 7000 Sk a zákaz činnosti do jedného roka, za priestupok podľa odseku 1 písm. j/ možno uložiť pokutu do 10 000 Sk, za priestupok podľa odseku 1 písm. g/ a i/ možno uložiť pokutu do 10 000 Sk a zákaz činnosti do jedného roka, za priestupok podľa odseku 1 písm. e/, f/ a h/ možno uložiť pokutu do 15 000 Sk a zákaz činnosti do dvoch rokov. V blokovom konaní možno uložiť za priestupok podľa odseku 1 pokutu do 2000 Sk.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu, ktorý správne poukázal na to, že v priestupkovom konaní bolo spáchanie priestupku žalobcovi preukázané tak, ako je to uvedené vo výroku rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a že v rámci správnej úvahy správne orgány v danej veci uložili primeranú sankciu a že obrana žalobu sa javí ako účelová s cieľom vyhnúť sa pokutovaniu za spáchané priestupky.

Z administratívneho spisu súd zistil, že správny orgán vykonal vo veci náležité dokazovanie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 34 ods. 5 zákona č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov, t.j. každý jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a záver, ku ktorému správny orgán dospel, zodpovedal vykonanému dokazovaniu a zásadám logického myslenia uvažovania a primeranosti udelennej sankcie. Pri správnej úvahe o udelení výšky sankcie za spáchaný priestupok správny orgán prvého stupňa a následne aj žalovaný nevybočili z jej rámca a zohľadnili všetky žalobcom vznesené námietky. Vzhľadom na rozsah vykonaného dokazovania sa odvolací súd stotožnil so záverom krajského súdu, že spáchanie priestupku bolo riadne preukázané. Sám žalobca vo svojom vyjadrení pred policajnou hliadkou uviedol, že skúšal svetlá a že možno skutočne nemal svetlá zapnuté, pričom obaja príslušníci policajnej hliadky uviedli, že nemal zapnuté bezpečnostné pásy a že nemal zapnuté povinné osvetlenie vozidla a že bol ochotný zaplatiť na mieste pokutu 500 Sk. Pri udelení sankcie správny orgán vychádzal aj z evidenčnej karty vodiča, z ktorej je zrejmé, že mal za porušenie pravidiel cestnej premávky uloženú sankciu dňa 9. novembra 2004 vo výške 500 Sk. Z tohto pohľadu sa preto javí udelená sankcia ako primeraná všetkým rozhodujúcim okolnostiam, ktoré v danom prípade posúdili administratívne orgány prejednávajúce priestupok.

Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§ 34 ods. 5 citovaného zákona). Podľa § 46 citovaného zákona rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho

vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu ohľadom skutočnosti, že krajský súd sa uspokojil s vyjadreniami žalovaného ohľadom nepredloženia fotodokumentácie, odvolací súd dospel k záveru, že v tomto prípade ide iba o účelové spochybňovanie dôkazov ohľadom preukázania spáchaných priestupkov, ktoré boli jednoznačne preukázané svedeckými výpoveďami policajnej hliadky a ktoré žalobca žiadnymi dôkazmi nespochybnil a ani nevyvrátil, pričom ich účelom bolo dosiahnuť zrušenie napadnutého rozhodnutia, nakoľko v zápisnici z pojednávania zo dňa 13. mája 2009 žalobca sám uviedol, že nemusel mať rozsvietené predpísané osvetlenie na vozidle a preto by si pokutu vo výške 500 Sk zaslúžil., pričom namietal spáchanie druhého priestupku, že nemal zapnuté bezpečnostné pásy, ktorými bolo vozidlo vybavené, avšak ani v odvolacom súde nepreukázal nevierohodnosť výpovedí príslušníkov hliadky policajného zboru, ktorá priestupok zdokumentovala.

Podľa názoru odvolacieho súdu správne orgány postupovali v súlade s citovanými ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov a vykonané dôkazy boli postačujúce vzhľadom na rozporné tvrdenia žalobcu, ktorý najprv kategoricky popieral spáchanie uvedených priestupkov a následne na pojednávaní svojou výpoveďou v podstate potvrdil zhodné výpovede policajnej hliadky, ktorá ho kontrolovala a preto prijatie záverov o porušení zákonnej povinnosti žalobcom, ktoré je kvalifikované ako priestupok podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov považoval aj odvolací súd za preukázané v dostatočnom rozsahu a preto žalobcom požadovaná fotodokumentácia o spáchaní priestupku nebola v tomto konaní účelná a potrebná.

Z týchto dôvodov najvyšší súd rozsudok krajského súdu, ktorým žalobu zamietol považuje za vecne správny a preto ho podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal v konaní úspech nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

P o u ě n í e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

V Bratislave 18. marca 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská